

DA MI JE BITI VUK

Dok jesen šara krošnje po parku, lagani povjetarac donosi po koji žuti list u moje krilo. Ljeto je bilo toplo, pitomo, dok jesen u sebi nosi neki priziv divljine. Predivna našim očima, čarobna našim čulima, no ipak moramo biti na oprezu. Dok mi vjetar lice miluje, negdje u daljini osjećam taj zov divljine kao da me zove, od kud li me samo poznaje. Nisam se daleko odmakao od gradske gužve, tek nekih 500 metara u parku Maksimir. Osjećam neko drugo vrijeme, neka druga pravila, a još se na kraju ulice vide ulazna vrata ograde. Dugo nije bilo kiše, suha je drvena klupa za jednoga umornoga prolaznika. Konačno mogu predahnuti, ova me priroda očarala. Sa vremena na vrijeme osjetim šuštanje sa stare breze, vjetar joj trga lišće a ona, ne da se. Nisam sam, šumskom cestom prolaze skitnice, ulizice i pokoji gospodin sa crnim šeširom. Svako malo, na moje iznenađenje starije gospođe prolaze u šetnji sa psom. Neke vode psa, a neke pas vodi, moglo bi se reći. Zanimljiva je to kombinacija koja me vodi u dubiozu naše stvarnosti. Prvo što mi pada na pamet je ona izreka da je „pas čovjekov najbolji prijatelj”. Ako je suditi po ovome što mi oči vide i jedini prijatelj. Malo ljudi šeta zajedno, još manje obitelji dolazi u šetnju zajedno. Jedini prijatelj čovjeku trenutno je pas. Gledam zatim te pse na uzici pa se pitam što bi oni rekli da razumiju. Da li se možda pitaju zašto ih prijatelj vodi na uzici. Zar ne bi trebali biti ravnopravni. Dok ja razmišljam nebo već polagano navlači tamne zavjese. Ni vjetar više nije blag kao prije. Kao da je u predvečer iz nekoga razloga ljut, pa sada podiže to palo lišće sa zemlje. Vrtloži ga sa jednoga mjesta na drugo. Kako se noć primiče tako me zov divljine sve više obuzima. Svi psi i psići krenuli su svojim kućama. Hladno je, neki nose hlače, neki pak majice teško onom koji nemaju ništa na sebi. Noć je samo za divlje životinje. Vrijeme je da i ja pođem tražiti toplo ognjište, vrijeme jest, ali meni se još ne ide. Mene zove zov divljine, a znam da, hladno je. Sve manje ljudi cestom prolazi. Što sam više sam, to me više priroda privlači. Još je jedna skitnica zaboravila pronaći put prema kući, evo ga i zadnji odlazi. Ostao sam sam u pustoj šumi, svi psi su netragom nestali. Tama je gospodar noći, a tamu i slobodu vole samo vukovi. Još jedna me misao progoni. Je li moguće da su psi potomci tih vukova kojih se svi boje. Pokušavam zamisliti stariju gospođu kako vodi vuka na uzici. Bez obzira što imam bujnu maštu, slika mi puca čim lanac stavim. Vuk je vuk, lanac mu loše stoji. Rasvjeta na rubu ceste stidljivo gori dok se tama sa njom bori. Hladan je vjetar ove noći, kao da sa Sljemena snijeg nanosi. Sve je utihnulo, a u toj tišini kao da čujem da negdje u dubinu šume vukovi zavijaju. Možda bi bilo dobro da ipak krenem kući. Ma neću i ja sam vuk, ako dođu možda postanemo i prijatelji. Slične smo naravi i mene nepravda progoni, i moje su po šumama ubijali. I ja volim slobodu i spreman za nju izginuti. Čuo sam da vukovi cijene samo hrabre, ne smijem se dati preplašiti. Deset je sati prošlo, noć je već sve ofarbala u crne boje. Dok sam sam stopljen sa prirodom pokušavam što više podataka izvući iz moje spoznaje o vukovima. Ima tu i nešto bajki, moram neke spoznaje odbaciti. Znam da su divlje životinje, ali daj da raščistim sa tim što je to divlje. Lava zovu krajem životinja, ali ja sam toga kralja životinja vidio u cirkusu kako sluša kao mala beba, vidio sam i slona, ali vuka nikada. Je li moguće da je vuka nemoguće pokoriti i ukrotiti. Zar mu je sloboda bitnija od samoga života. E da smo barem i mi ljudi takvi. Kažu kakav pas takav mu i gospodar, zato ljudi po svom karakteru biraju pasminu pasa. Da, pade mi sada na pamet zašto su se psi iskvarili. Razlog tome je što se previše druže sa ljudima. Psi se redovito pare sa više partnera za vrijeme svoga života, zasigurno su to vidjeli od svoga gospodara, dok vuk cijeli svoj život živi samo sa svojom vučicom. Zanimljivo pa tako su nekada živjeli i moji preci, jesu li onda možda i psi tada bili sličniji vukovima. Kažu da vukovi žive u čoporu. Alfa mužjak sa svojom vučicom odgaja male vučice sve dok ne narastu u odrasle vukove. Stariji mladunci pomažu u odgoju mlađih. Sve me to podsjeća na jednu veliku obitelj kakve su kod nas nekada postojale. Vukovi označe svoju teritoriju i čuvaju je od drugih vukova. Čovjek bi čak pomislio da su državotvorni, pa zar oni ne štite svoje granice nisu kao psi i mačke, koji za malo hrane pređu u tuđe kućice. Noć je hladna dok vjetar zavija, čita moje misli i kao da sa mnom razgovara. Još jedan divljak koji nikome ne odgovara,

puše kad hoće i gdje god hoće. Još samo da mjesec izađe pa bi se skupila cijela družina. Dok ja razmišljam, horizont gori od nekog čudnog plamena, bit će da me je čuja. Još sam jednu stvar zaboravio, kažu da vuk dlaku mijenja, ali ćud nikada. Da mi je samo sresti čovjeka takvoga karaktera. U sat vremena za stolom kao da sa dvojicom pričam. Sve što mi ispričaju prvih pola sata, drugi pola sata pobijaju. Sve računam lakše bi mi bilo sa vukovima, neka me još malo u šumi dok ne bude previše zima. Kroz krošnje grana vidim svijetla grada na drugoj strani mrak i tišina. Ja sam kao most koji dva svijeta spaja. Pripadam i jednoj i drugoj sredini. Došlo je vrijeme da krenem doma, i ja sam dio maloga čopora. Ako ne dođem na vrijeme svi će se zamisliti zašto me nema. Dok hodam kao da nisam sam, osjećam da me pogledi prate iz mraka. Tišina kao u grobu, tek moji koraci prelamaju tišinu. Možda me i prate te vučje oči iz mraka. Možda znaju da sam njihov, jer nemam straha. Sada kada znam da su tu, ja ću biti vuk u bijelom, a onu vukovi u crnom. Možda ih jednoga dana zatrebam s obzirom kakva su vremena došla.

29. Siječnja. 2022.

Jozo Krajinović

